

Scénář k rozhlasové reportáži – Jan Bureš

Znělka – klavír

Beethoven – Adagio Sostenuto 0:00 – 0:24

Vstup 1:

Eva: Dříve se do kapesníčků balily nejrůznější upomínkové předměty a my v jednom takovém máme schovaný příběh. Konkrétně příběh Jana Bureše, mého dědečka.

Terka: Jan Bureš se narodil v březnu 1943 na Košutce v Plzni. Rané dětství strávil spolu s bratrem Vladimírem v několika rodinách ukrytý před nacistickým režimem. Hrozila jim totiž převýchova nebo deportace do koncentračního tábora, stejně jako ostatním dětem bez obou rodičů i nejbližších příbuzných. Jeho dětství nebylo snadné, a jako malý si z něj nic nepamatuje.

Vstup 2:

Eva:

Po válce děda vyrůstal v rodině své tety Rosálie Hřčkové, starší sestry jeho otce, a jejího muže Čeňka Hřčka. Tady přibližně v 10 letech náhodou našel knihu s věnováním Marii Burešové, která se ukázala být jeho pravou matkou... O jeho rodičích mu do té doby nikdo neřekl.

Terka:

Do prostředí odbojové 2. lehké tajné divize přivedl své tři sourozence a jejich (nejbližší) rodinné příslušníky na konci roku 1943 nejstarší bratr otce Jana Bureše - František Bureš. Přechovatelské možnosti manželů Hřčkových v chatové osadě nad Velkým boleveckým rybníkem v Plzni kombinoval s ubytováním a stravováním u svých mladších bratrů Karla a Jana Burešových. Až do razie gestapa v červnu 1944 patřila rodina Burešových k nejbližším spolupracovníkům Jindřicha Krejčíka, kterému jedinému se povedlo uniknout a který později vítal v Plzni americkou armádu.

Pamětník: smrt rodičů

2:50 - 3:23 (přetočit znovu s pamětníkem)

„Vzhledem k tomu, že..... tam čekali na rozsudek smrti.“

Vstup 3:

Eva: Kapesníček, který jsme na začátku rozbalili, nese monogram J. B. a dále vypráví příběh maminky mého dědy, mé prababičky. Vyšívala mu ho, když čekala v cele smrti v pankrácké sekyrárně.

Terka: Až později se pan Bureš dozvěděl, že gestapo zatýkalo podle jmenných písemných záznamů jednoho ze zatčených odbojářů...Ze všech příbuzných přežili jen manželé Hřčkovi, babička Marie Burešová, strýc František Bureš s manželkou Marií a děti.

Pamětník: Výpověď o možné záchraně matky

5:20 – 6:10

„Když máma u soudu v Praze řekla,.....řek, že tam nebyla.“

Hudba – klavír

Beethoven – Adagio Sostenuto 1:17 – 1:59

Vstup 4:

Eva: Navzdory této rodinné tragédie děda nezapomíná na báječný život u Hrčků, kdy měl možnost chodit na angličtinu a na klavír, pak se vyučil elektromechanikem... Často se vidí sedět ve vyřezávaném křesle v místnosti s klavírem a vzpomíná na to, jak mu život plynul stejně jako hudba pod jeho rukama. Ta mu také dala sílu překlenout všechny zlé časy.

Terka: Rodiče Jana Bureše byli zavražděni, když mu byl pouhý rok a půl. V té době to ještě nevnímal, ale později se začal o příběh své rodiny více zajímat a dodnes nashromáždil v rodinném archivu mnoho dokumentů a je „živou kronikou“ rodiny.

Pamětník: vyprávění o klavíru a hudbě

14:10 – 15:00

„Já už mám asi 300 cédéček....., jak hráli Mozarta, Haydna, starý mistry italský.“

Vstup 5:

Eva: Děda má svůj kapesníček doteď stále u sebe a v něm ukryté fotografie svých rodičů spolu s tímto příběhem, stejně jako jeho bratr.

Klára: Oběma rodičům bylo uděleno Uznání bojových zásluh v boji za osvobození republiky z nepřátelského obsazení od prezidenta republiky podepsané (tehdejším ministrem národní obrany) Ludvíkem Svobodou. Jejich statečnost připomíná i Památník popraveným a umučeným v odboji 1939 – 1945 v Plzni - Bolevci.

Hudba – klavír

Beethoven – Presto Agitato 3:58 – 4:19 (nebo konec skladby Adagio Sostenuto 5:10 – 5:49)
